ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.

ΑΡΙΘ.— 39

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμμ. της ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Βουλγαρικαὶ κακουργίαι — Ὁ Μητροπολίτης Ἀγχιάλου — Μνήμη τῶν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων — Ὁ Κοριτσᾶς Φώτιος — Τεκμήρια ἀδελφικῆς συμπαθείας.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑΙ ΚΑΚΟΥΡΓΙΑΙ

Αἱ ἐκ Καβακλῆ, Στενημάχου, Φιλιππουπόλεως, Μεσημβρίας αὐθεντικαὶ πληροφορίαι περὶ τῆς θέσεως τῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων τὰς ὁποίας ἐν τῷ προτελευταίῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐδημοσιεύσαμεν, διαζωγραφοῦσαι ἐν ἁπάσῃ τῇ εἰδεχθεῖ αὐτῶν γυμνότητι τὰ κακοῦργα ἔνστικτα τῶν δραστῶν, οὐδεμίαν πλέον καταλιμπάνουσιν ἀμφιβολίαν τόσον περὶ τοῦ προβεβουλευμένου καὶ λελογισμένου τῆς βαθμιαίως ἀνελισσομένης ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ τραγωδίας, ὅσον καὶ περὶ τοῦ σατανικοῦ σκοποῦ εἰς ὃν κατατείνει αὕτη διὰ σειρᾶς ὀργίων πρὸ τῶν ὁποίων ὠχριῶσι καὶ αὐταὶ αἱ παροιμιώδεις ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ παραμείνασαι βιαιοπραγίαι ἄλλων ἐποχῶν κοινωνικῆς συγχύσεως καὶ ἀναστατώσεως.

Πράγματι, αἱ πληροφορίαι αὗται, καθὼς καὶ πλῆθος ἑτέρων παρεμφερούς φύσεως ὁλονὲν καταφθανουσῶν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἐπιχέουσιν ἄπλετον φῶς περὶ τῶν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων ἀπαισίων διαθέσεων τῶν Βουλγάρων, ἀποτελουσῶν, ἐν τῷ συνόλῳ των, ἀπόλυτον ἄρνησιν τῶν φυσικῶν καὶ στοιχειωδῶν δικαιωμάτων τῶν Ἑλλήνων τοῦ ζῆν ὡς ἀνθρώπων, μελῶν πεπολιτισμένης κοινωνίας. Διότι, τί ἕτερον, διάτορον φωνὴν ἀφιεῖσα, βοᾷ πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἡ ὅλη στάσις καὶ πολιτεία τῶν Βουλγάρων παρὰ τὸ ἀκόλουθον: δυοῖν θάτερον· ἢ, ἀπαρνούμενοι τὴν ἐθνικὴν καταγωγὴν καὶ τὸ ἐν ταῖς φλεψὶν ὑμῶν ῥέον αἷμα, τὴν ἱστορίαν, τὴν γλῶσσαν, τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων σας καὶ παραδίδοντες ἡμῖν ἐκ τῶν προτέρων πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν τὰς ἐκκλησίας, τὰς σχολὰς καὶ τὰ λοιπὰ κοινοτικὰ ἱδρύματά σας μετὰ συμπάσης τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας αὐτῶν τὴν ὁποίαν γενεῶν ὁλοκλήρων ἱδρῶτες καὶ μόχθοι ἐν ἡμέραις δυσχειμέροις λιθάριον πρὸς λιθά-

ριον ἀπήρτισαν, θὰ ἀφομοιωθῆτε καὶ συγχωνευθῆτε μετὰ τῆς βουλγαρικῆς φυλῆς υἱοθετοῦντες ἀντὶ τῆς βρωμερᾶς φαναριωτικῆς γλώσσης τὴν ἁβρὰν καὶ μυρίπνοον βουλγαρικήν, ἀπολακτίζοντες τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως ἀντ' αὐτῆς δ' ἀναγνωρίζοντες τὴν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν καὶ κηρύττοντες, ἐπὶ πᾶσι τούτοις, ὡς γνήσιοι ἀποστάται, ἄσπονδον μῖσος καὶ πόλεμον ἐξοντώσεως κατὰ παντὸς ἑλληνικοῦ, ἢ, θὰ σᾶς ἐξαναγκάσομεν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου καὶ διωγμῶν παντοίων νὰ ἐγκαταλείψητε, ὡς τάχος, τὸ πάτριον ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπὸ ἀμνημονεύτων αἰώνων οἰκεῖτε — ἔνθα σᾶς εὕρομεν ἡμεῖς ὁπότε ὡς βάρβαροι ληστρικαὶ καὶ κατακτητικαὶ ὁρδαὶ εἰσηλάσαμεν εἰς αὐτὸ — καθὼς καὶ πᾶν ὅ,τι ἐπ' αὐτοῦ κατέχετε καὶ νὰ ἀπέλθητε μετὰ τῶν οἰκογενειῶν σας γυμνοὶ καὶ ἐκτετραχηλισμένοι, πλάνητες καὶ φερέοικοι, τείνοντες ἐπαίτιδα χεῖρα ὅπως μὴ λιμοκτονήσητε καὶ ἐπιζητοῦντες γωνίαν τινὰ γῆς ἔνθα νὰ συμπήξητε νέον οἶκον καὶ νὰ ἐπιδιώξητε νέαν ἐργασίαν πρὸς πορισμὸν τῶν πρὸς τὸ ζῆν.

Ἰδοὺ τὸ φοβερὸν δίλημμα τὸ ὁποῖον προβάλλουσι τὴν σήμερον πρὸς τὸν ἀτυχῆ ἑλληνικὸν πληθυσμὸν οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ ἄρχοντές τε καὶ λαός, ἐκθρασυνόμενοι ἐν τῇ στάσει ταύτῃ ἐκ τῆς ἀπαθείας μεθ' ἧς, παρὰ τοὺς γόους καὶ τὰς οἰμωγὰς τῶν θυμάτων, ἡ ἐπίσημος Εὐρώπη παρίσταται θεατής, ἀπὸ δύο ἤδη καὶ ἐπέκεινα μηνῶν τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς ἐξοντώσεως ὁλοκλήρου λαοῦ οὐτινος τὸ μόνον ἔγκλημα εἶναι ὅτι παρέμεινεν ἀκραδάντως πιστὸς εἰς τὴν ἐθνικότητα καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων του.

Οἱ δὲ ἀπηνεῖς δήμιοί του, οἱ μὴ ἀναγνωρίζοντες οὐδὲν ἀπολύτως δικαίωμα,θεῖον τε καὶ ἀνθρώπινον, εἰς πάντα μὴ σχόντα τὸ εὐτύχημα νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν εὐγενῆ βουλγαρικὴν φυλήν, τολμῶσι νὰ πληρῶσι τὸν κόσμον διὰ τῶν φωνασκιῶν των κατὰ τῆς κακοδιοικήσεως ἄλλων χωρῶν,ἐν ταῖς ὁποίαις, οὐχ ἧττον, παρέχεται αὐτοῖς τὸ δικαίωμα πλήρους ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς αὐθυπάρκτου ὀργανώσεως, τοῦ Ἐξάρχου αὐτῶν — τοῦ αὐτοκαλουμένου ὀρθοδόξου καὶ ἐπιμένοντος νὰ φέρῃ τὸ σχῆμα τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν παρὰ τὴν ἐπίσημον κανονικὴν αὐτοῦ ἀποκοπὴν ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει 1872 συγκροτηθείσης μεγάλης Συνόδου — ἀφιεμένου νὰ ἔχῃ ὡς ἕδρανόν του (εἰ καὶ ἄνευ ποιμνίου) τὴν Κωνσταντινούπολιν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἐναντίον τῶν διατάξεων τῶν ἱερῶν Κανόνων τῶν ἀπαγορευόντων αὐστηρῶς τὴν ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πόλει συνύπαρξιν δύο Ἐπισκόπων καὶ ἀποτολμῶντος νὰ χειροτονῇ ἐν αὐτῇ χειροτονίας ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν καὶ νὰ ἱδρύῃ ἱερατικὴν σχολήν· ἐνῷ οἱ Ἐξαρχικοὶ ἐπίσκοποι καὶ λοιποὶ κληρικοὶ οἱ διεσπαρμένοι ἀνὰ τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν καὶ παρουσιαζόμενοι εἰς τοὺς ἁπλοϊκοὺς πληθυσμοὺς ὡς ὄῆθεν ὀρθόδοξοι κληρικοί, ἅτε φέροντες τὸ σχῆμα τούτων, διοργανοῦσιν ἀκωλύτως βουλγαρικὰς κοινότητας καὶ ἱδρύουσιν ἀνενοχλήτως πολυπληθεῖς σχολὰς πρὸς διαπαιδαγώγησιν τῶν βουλγάρων καὶ βουλγαροφώνων παίδων πάντως κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ψευδομακεδόνων ἡρώων τῶν περιβοήτων Κομιτάτων. Καὶ ὅμως, οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔχουσι τὴν πρωτοφανῆ ἰταμότητα νὰ ἐπικαλῶνται τὴν εὐμενῆ ἀντίληψιν τῆς Εὐρώπης πρὸς εἰσαγωγὴν ἐν ταῖς μνησθείσαις ἐπαρχίαις διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ, ὅπερ καταντᾷ ἀπίστευτον, νὰ στηρίζωσι τὰς ἐπικλήσεις των ταύτας ἐπὶ τῆς Συνθήκης τοῦ Βερολίνου τὴν ὁποίαν δὲν ἔπαυσαν μετὰ κυνικότητος ποδοπατοῦντες καὶ εἰς ῥάκος ἄμορφον καὶ ἐλεεινὸν μετατρέποντες, πάντοτε μέν, ἰδίᾳ ὅμως ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις. Ἀφίνουσι μάλιστα ἀρκετὰ σαφῶς νὰ ἐννοηθῇ ὅτι εἰς αὐτούς, ὡς καταλληλοτέρους καὶ ἱκανωτέρους πάντων τῶν λοιπῶν λαῶν, θὰ ἦν δίκαιον καὶ πρέπον νὰ ἀναθέσῃ ἡ Εὐρώπη τὴν μέριμναν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ζητουμένων μεταρρυθμίσεων. Τί λόγος! μήπως οἱ ἄνθρωποι, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἰουλίου καὶ ἐντεῦθεν, δὲν ἔδωκαν πανηγυρικῶς, ἐνώπιον σύμπαντος τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἐν Βάρνῃ, ἐν Φιλιππουπόλει, ἐν Στενημάχῳ, ἐν Πύργῳ, ἐν Μεσημβρίᾳ, ἐν Ἀγχιάλῳ κτλ. τὰς διδακτορικὰς αὐτῶν ἐξετάσεις περὶ τοῦ βαθμοῦ τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἐμπειρίας των ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐφαρμογὴν ἐκπολιτιστικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ δὲν κατήγαγον ἀληθῆ θρίαμβον, ἐπιτυχόντες παμψηφεὶ τοῦ πρώτου ἄριστα, ὥστε νὰ δικαιῶνται νὰ ἐκζητῶσιν ὅπως εἰς αὐτοὺς ἀνατεθῇ ἡ ἐξασφάλισις τῆς εὐημερίας καὶ τῆς ὁμοναδελφώσεως τῶν ἐν ἄλ-

λαις ἐπαρχίαις διαφόρων ἐθνικοτήτων, κατὰ τὴν μέθοδον βεβαίως τὴν ἐφαρμοσθεῖσαν τόσον ἀποτελεσματικῶς ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ τῆς Μακεδονίας;

Τὸ λυπηρότερον πάντων ὅμως εἶναι ὅτι, ἡ συστηματικῶς καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον διὰ παντὸς θεμιτοῦ καὶ ἀθεμίτου μέσου καλλιεργηθεῖσα ὑπὸ τῶν Βουλγάρων παραπλάνησις τῆς δημοσίας εὐρωπαϊκῆς γνώμης ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ὅλην κατάστασιν τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου διὰ ριζικῶς ψευδῶν ἢ τερατωδῶς παραμεμορφωμένων εἰδήσεων, τόσον βαθείας ἔρριψεν ἐνιαχοῦ ρίζας, ὥστε, παρ' ὅλον τὸ ἐκθαμβωτικὸν φῶς ὅπερ τὰ τελευταῖα γεγονότα ἐπέχυσαν ἐπί τε τοῦ χαρακτῆρος, τῶν κακούργων διαθέσεων καὶ τῶν καταχθονίων ἐνεργειῶν καὶ σκοπῶν τῶν Βουλγάρων, δὲν ἐξέλιπον καθ' ὁλοκληρίαν ἐν Εὐρώπῃ οἱ προκατειλημμένοι οἱ ἐξακολουθοῦντες νὰ θεωρῶσι τὰς ἀκατανομάστους βουλγαρικὰς ὠμότητας ὡς προκυψάσας ἐκ στιγμιαίας βιαίας ἐκρήξεως λαϊκῆς ὀργῆς, ἢ νὰ ἀποδίδωσιν εἰς αὐτὰς τὸν χαρακτῆρα ἀντιποίνων διὰ τὰς ἐν Μακεδονίᾳ ἀντιβουλγαρικὰς ἐνεργείας τῶν ἑλληνικῶν σωμάτων.

Ἀλλ' ἂς ἀναγνώτωσι λοιπὸν οἱ πιστεύοντες εἰς στιγμιαίαν λαϊκὴν ἔκρηξιν ὀργῆς, ἣν δὲν ἠδυνήθη, δῆθεν, νὰ συγκρατήσῃ, ὡς ἀπροόπτως καταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν γεγονότων, ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις τὰ γραφόμενα τῶν βουλγαρικῶν ἐφημερίδων καὶ τὰς δηλώσεις τῶν ὑπευθύνων ὑπουργῶν, καὶ δὲν θὰ βραδύνωσι νὰ ἐξέλθωσι τῆς πλάνης των. **«Μία μόνη φυλὴ πρέπει νὰ κυριαρχῇ τῆς χερσονήσου τοῦ Αἵμου**, ἔγραφεν **ἓξ ὅλους μῆνας πρὸ τῶν γεγονότων** ὁ ἡμιεπίσημος «Ἑσπερινὸς Ταχυδρόμος» τῆς Σοφίας. **Τούτου ἕνεκα ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Μακεδονίας καὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας πρέπει νὰ ἐξανθληθῇ καὶ ἐξολοθρευθῇ... ἡ καταστροφὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἄθροον πίστεως διὰ τοὺς Βουλγάρους... ὁ ἀγὼν κατὰ τῶν Ἑλλήνων πρέπει νὰ ἀρχίσῃ ἐν αὐτῇ τῇ ἑστίᾳ του... Βούλγαροι μὴ λησμονεῖτε τὸ καθῆκόν σας.»** «Τὸ μῖσος κατὰ τῶν Ἑλλήνων—ἔλεγε μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Ἀγχιάλου ὁ Βούλγαρος ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Πέτκωφ ἐν συνεντεύξει πρὸς συντάκτην τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος—**εἶναι ἀρχαῖον· ἐκληρονομήσαμεν αὐτῷ ἐξ ἱστορικῶν παραδόσεων αἰώνων μεστῶν ἀδικιῶν τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Βουλγάρων καὶ κατήντησεν οὕτω συμφυὲς εἰς πάντα Βούλγαρον... τὸ ἀνθελληνικὸν κίνημα εἶναι ἔργον σύμπαντος τοῦ ἔθνους. Ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παρίδῃ τὴν ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἔθνους ἐκδηλωθέντων κατὰ τρόπον νόμιμον !!!... ἡ Κυβέρνησις ἔχει ὑπ' ὄψιν τὴν φωνὴν τοῦ ἔθνους** τὴν ἐκδηλωθεῖσαν ἐν ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΕΣΙ ΠΑΡΑΔΕΔΕΓΜΕΝΑΙΣ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ»..... Εἶναι ἐπαρκῶς σαφῆ ταῦτα; Καὶ ἂν δὲ παραδεχθῶμεν ὅτι κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας ἡ Κυβέρνησις κατελήφθη ἐξ ἀπροόπτου ὑπὸ τῶν γεγονότων, εἶναι ποτὲ δυνατόν, ἐρωτῶμεν πάντα ἄνθρωπον μὴ κηρύξαντα πλῆρες διαζύγιον πρὸς τὸν στοιχειωδέστατον κοινὸν νοῦν, νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ δικαιολογία αὕτη ἐπὶ τῶν φρικαλεοτήτων τῆς Ἀγγιάλου ἢ ἐπὶ τῆς κτηνώδους βίας τῆς ἐξασκουμένης νῦν ἐν Μεσημβρίᾳ, Σωζουπόλει, Καβακλῇ καὶ ἀλλαχοῦ πρὸς παντελῆ ἐκβουλγαρισμὸν τῶν ἀπομεινάντων εἰσέτι ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ Ἑλλήνων;

Ἐξίσου σαθρὰ καὶ ἀστήρικτος ἀποδείκνυται καὶ ἡ ἑτέρα θεωρία, ἡ ὁποία καὶ ἀπὸ ἐπισήμων στομάτων ἠκούσθη ἀναμασσωμένη, ὅτι αἱ βδελυρότητες τῶν Βουλγάρων ἀποτελοῦσι σκληρὰ μὲν ἀλλὰ δίκαια ἀντίποινα διὰ τὰς ἐν Μακεδονίᾳ ἐνεργείας τῶν ἑλληνικῶν σωμάτων τῶν συμπραττόντων εἰς παρακώλυσιν τῶν Βουλγάρων ἀπὸ τῆς ἐπιτεύξεως τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ἀποκαταστάσεως· διὰ τῆς ὁποίας δικαιολογίας ἐπιζητεῖται ἁπλούστατα καὶ καθαρώτατα ἡ δι' ἀντιστροφῆς τῶν ὅρων μετατροπὴ τούτων ἀπὸ δημίων εἰς θύματα. Ἰδοὺ πῶς διαλύει ὡς ἱστὸν ἀράχνης τὴν σοφιστικὴν ταύτην θεωρίαν φύλλον εὐρωπαϊκὸν ἐκ τῶν ἐγκριτωτέρων ἡ ἐν Βιέννῃ «Ἐφημερὶς τῶν Ξένων» (Frendenblatt). «Ἡ ἔκρηξις τοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων μίσους ἐν » Βουλγαρίᾳ εἶναι κυρίως ἀποτέλεσμα τῆς ἐνερ» γείας τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ἑλληνικῶν στιφῶν ἄ» τινα ἐκεῖ ἀπώθησαν πρὸς τὰ ὀπίσω τοὺς Βουλ» γάρους βῆμα πρὸς βῆμα. Ἀλλὰ τὰ στίφη εἶναι » βουλγαρικὴ ἐφεύρεσις, μέχρι δὲ τῶν ἐνδοτέρων » τῆς χώρας, ὅπου οἱ Βουλγαρικῆς καταγωγῆς » κάτοικοι εἰσὶν ἀναμεμιγμένοι μετ' ἀλλογλώσ-

» σων κατοίκων ἢ καὶ ἀποτελοῦσι τὴν μειονότη-
» τα τοῦ πληθυσμοῦ, εἰσεχώρουν θρασέως τὰ
» Βουλγαρικὰ στίφη, ἅτινα, **διὰ παντὸς εἴδους**
» **βιαιοπραγιῶν, δι' ἐπιδρομῶν καὶ ἐπιθέ-**
» **σεων, δι' ἐμπρησμῶν, διὰ δολοφονιῶν**
» **καὶ δι 'ἐκβιάσεων,διενήργουν προπαγάν-**
» **δαν διὰ τὴν ἐθνικὴν των ὑπόθεσιν. Πᾶς**
» **ὅστις ἦτο Ἕλλην ἢ καὶ ἁπλῶς πατριαρ-**
» **χικὸς, ἐκακοποιεῖτο ὡς ἐχθρός· ἂν δέ τις**
» **ἤθελε νὰ σώσῃ τὴν ζωήν του, ὤφειλε**
» **κατ' ἀνάγκην νὰ τὴν ἐξαγοράσῃ διὰ χρη-**
» **μάτων ἢ δι' ἄλλων ὑπηρεσιῶν καὶ ἐκ-**
» **δουλεύσεων.**

«Ἐπὶ τέλους ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ Ἕλληνες
» ἤρχισαν νὰ μεταχειρίζωνται τὸ αὐτὸ ὅπλον καὶ
» κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ τελευταίου ἔτους ἐπλεο-
» νέκτησαν σημαντικῶς τῶν ἀντιπάλων των . .
» Τοιουτοτρόπως ἠδυνήθη ὁ Ἑλληνισμὸς ἐν Μα-
» κεδονίᾳ νὰ ἐπιτελέσῃ προόδους αἵτινες ἐν Βουλ-
» γαρίᾳ, ἔνθα θεωρεῖται ἤδη ἡ Μακεδονία ὡς ἐθνι-
» κὴ ἰδιοκτησία, διήγειραν φόβον καὶ ὀργὴν καὶ
» προεκάλεσαν, ὡς βλέπομεν, φανατικὴν αὐτό-
» χρημα κίνησιν. Αἱ ἐπιτυχίαι τῶν ἑλληνικῶν
» στιφῶν προύκάλεσαν ἔκρηξιν τοῦ κατὰ τῶν
» Ἑλλήνων μίσους τοιαύτην, ὥστε αἱ ἐν τῇ Ἀ-
» νατολικῇ Ρωμυλίᾳ ἑλληνικαὶ μειονότητες ἀπει-
» λοῦνται δι' ἐξοντώσεως καὶ πᾶσα αὐτῶν ἀπό-
» πειρα ἀντιστάσεως ἐπιδεινοῖ ἔτι μᾶλλον τὸ δει-
» νόν. Τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυ-
» λίας οἱ Βούλγαροι μεταχειρίζονται κυριολεκτι-
» κῶς ὡς ὁμήρους· δι' ἕκαστον δὲ τετραγωνικὸν μί-
» λιον ἐδάφους ὅπερ ἀπόλλυται πρὸς νότον παρου-
» σιάζεται ἐν τῷ βορρᾷ αἱματηρὸς λογαριασμός».

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀληθὴς θέσις τοῦ ζητήματος. Ἀπὸ τοῦ 1885 οἱ Βούλγαροι ἤρχισαν πράγματι νὰ θεωρῶσι ἁπαξάπασαν τὴν Μακεδονίαν ὡς ἐθνικὴν αὐτῶν ἰδιοκτησίαν. Ἐπειδὴ ὅμως ἐγινωσκον κάλλιστα, παρὰ τὰς περὶ τοῦ ἐναντίου φωνασκίας των, ὅτι οἱ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ὁμόφυλοί των δὲν ἀπήρτιζον οὐχὶ πλέον τὴν ἀπόλυτον ἀλλ' οὐδ' αὐτὴν τὴν σχετικὴν πλειονοψηφίαν, οἱ δὲ Ἕλληνες κάτοικοι οἱ ἀποτελοῦντες τὸ σημαντικώτερον μέρος τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας ἀπηχθάνοντο καὶ ἀπετροπιάζοντο τοὺς ἀξέστους ἀπογόνους τοῦ Κρούμου, ἐθεώρησαν ἐπάναγκες νὰ προλειάνωσι τὸ ἔδαφος, πειθαναγκάζοντες τοὺς ἑλληνικοὺς ἀγροτικοὺς πληθυσμοὺς νὰ στέρξωσι τὸν ἐκβουλγαρισμόν των· ἐφ' ᾧ καὶ τὰ Κομιτάτα τῆς Σοφίας δὲν ἔπαυσαν νὰ καταρτίζωσι ληστανταρτικὰ στίφη περιτρέχοντα τὴν χώραν πρὸς ἐκφοβισμὸν, πίεσιν καὶ, εἴ μή τι ἄλλο, φορολογίαν τῶν ταλαιπώρων κατοίκων. Ὅτε δὲ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1903 οἱ ἐν Σοφίᾳ ἐνόμισαν ἐπιστᾶσαν τὴν στιγμὴν τῆς πληρώσεως τῶν πόθων των, κατέκλυσαν τὴν χώραν ἐκ ληστανταρτικῶν στιφῶν, ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ καταρτισθέντων καὶ ὑπὸ Βουλγάρων ἀξιωματικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, διοικουμένων, ἅτινα ἐκήρυξαν πόλεμον ἐξοντώσεως κατὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ἰδίᾳ πληθυσμοῦ ὅστις δὲν συγκατένευσε νὰ ἀπαρνηθῇ τὴν ἐθνικότητα, τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν θρησκείαν του καὶ νὰ συμπράξῃ μετὰ τῶν Βουλγάρων πρὸς κατάλυσιν τοῦ καθεστῶτος καὶ προσάρτησιν τῆς πατρίδος του μετὰ τῆς Βουλγαρίας· θέτων οὕτως ἰδίαις χερσὶ τὴν κεφαλήν του ἐντὸς τοῦ στόματος τοῦ λύκου καὶ προσφέρων αὐτὸς ἑαυτὸν βλακωδῶς εἰς βορὰν τοῦ ἀδηφάγου βουλγαρικοῦ μεγαθηρίου, ἵνα τοῦτο εἰς πρώτην εὐκαιρίαν διαμελίσῃ καὶ κατασπαράξῃ αὐτὸν, ὃν τρόπον διεμέλισε καὶ κατεσπάραξε τὸν ἑλληνικὸν πληθυσμὸν τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας. Ἐπειδὴ δὲ οἱ μακεδονικοὶ ἑλληνικοὶ πληθυσμοί, ἀφοῦ ἐπὶ διετίαν ὑπέμειναν ἐκ μέρους τῶν Βουλγάρων ληστανταρτῶν ὅσα ἐκ τῆς Frendenblatt ἀνωτέρω ἀνεγράφησαν,ἐξηναγκάσθησαν ἐπὶ τέλους νὰ ἀντιτάξωσιν ἄμυναν κατὰ τῶν ἐπιδρομέων· ἡ δὲ ἄμυνα αὐτῶν αὕτη, ἀφ' ἑνὸς μὲν κατέδειξεν ὅτι ἡ ἐν Μακεδονίᾳ ἔκρυθμος κατάστασις δὲν ἐδημιουργήθη ὑπὸ τοῦ ἐγχωρίου πληθυσμοῦ, καθὰ ἐπεζήτουν νὰ καταστήσωσι πιστευτὸν οἱ Βούλγαροι, ἀλλ' ἦν τεχνητὸν ἔργον στιφῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προερχομένων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι πλειοψηφοῦσα ἐν τῇ χώρᾳ ἐθνικότης δὲν ἦτο ἡ Βουλγαρικὴ καὶ πρὸς τούτοις περιέστειλεν ἐπαισθητῶς τὴν ἀκτῖνα τῆς ἐνεργείας τῶν βουλγαρικῶν ληστανταρτικῶν στιφῶν. Τούτων πάντων ἕνεκεν οἱ Βούλγαροι, ἐκμανέντες ἐπὶ τῇ οἰκτρᾷ διαψεύσει τῶν χρυσῶν αὐτῶν ἐλπίδων ἀλλὰ μὴ τολμῶντες νὰ ἀποπειραθῶσι τὴν διὰ τῶν ὅπλων πραγματοποίησιν αὐτῶν, ὡς κάλλιστα γινώσκοντες, παρὰ τὰς περὶ τῆς στρατιωτικῆς αὐτῶν ὀργανώσεως θορυβώδεις ρε-

κλάμας, ὁποῖον θὰ ἦν τὸ κατάντημα τῆς τοιαύτης ἀποπείρας των, προὐτίμησαν νὰ ἐκσπάσωσι τὴν ἀνίσχυρον αὐτῶν λύσσαν κατὰ τῶν ἀόπλων καὶ εἰς τὴν διάκρισιν αὐτῶν εὑρισκομένων ἀθώων Ἑλλήνων τῆς Βουλγαρίας καὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, τῶν ἰσοτίμων αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐννοεῖται, ὡς Βουλγάρων συνταγματικῶν πολιτῶν ὄντων.

Οὕτως ὥστε τὰ κατὰ τῶν Ἑλλήνων τῆς Βουλγαρίας καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας διαπραχθέντα ἐπαίσχυντα βουλγαρικὰ ὄργια δὲν ἀποτελοῦσιν ἀντίποινα διὰ τὰς κατὰ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ Βουλγάρων καταπιέσεις, δῆθεν, τῶν ἑλληνικῶν σωμάτων, ἀλλ' εἰσὶν ἁπλούστατα καρποὶ τῆς ἀνισχύρου λύσσης καὶ τῆς ἀνάνδρου μανίας τῶν Βουλγάρων, ἐκδικουμένων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, κατὰ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνυπερασπίστων, διότι ὁ ἐν Μακεδονίᾳ ἑλληνικὸς πληθυσμός, μὴ ἀποδεχθεὶς νὰ τείνῃ τὸν τράχηλον εἰς τὸν βουλγαρικὸν ζυγὸν ἐκβουλγαριζόμενος καὶ συντελῶν εἰς τὴν προσάρτησιν τῆς χώρας του εἰς τὴν Βουλγαρίαν, διέλυσεν ὡς ὄνειρα θερινῆς νυκτὸς τοὺς γλυκιθύμους πόθους ταύτης.

«Ἐρυθριῶμεν νὰ καλώμεθα Βούλγαροι» ἀνέκραζεν ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἀγχιάλου ἡ «Βουλγαρία», δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ πρώην Βουλγάρου Πρωθυπουργοῦ κ. Δάνεφ.

Ἐρυθριῶμεν νὰ καλώμεθα πεπολιτισμένοι ἄνθρωποι, ἀνακράζομεν καὶ ἡμεῖς, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι εὑρέθησαν ἐν μέσῃ Εὐρώπῃ ἄνθρωποι ἐγκαυχώμενοι ἐπὶ τῷ πολιτισμῷ των, ἀναλαβόντες τὴν ἀπολογίαν τῶν βουλγαρικῶν φρικαλεοτήτων τῶν ἀποτελουσῶν τὴν αὐθαδεστάτην ἀναίρεσιν πάσης ἰδέας οὐχὶ πλέον ἐξημερώσεως τῶν ἠθῶν ἢ πολιτισμοῦ, ἀλλ' ἁπλοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ ἐξωθουσῶν τὴν κοινωνίαν αἰῶνας ὅλους πρὸς τὰ ὀπίσω, εἰς ἐποχὰς καὶ σκηνὰς βαρβαρότητος τὰς ὁποίας ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα μέχρι τοῦδε ἐθεώρει ὡς ἀνεπιστρεπτεὶ παρελθούσας. Ἐρυθριῶμεν, ναί, διὰ τὴν ἀνειλικρινῆ στάσιν ἐνίων δημοσιογραφικῶν ὀργάνων καί τινων πολιτικῶν ἀνδρῶν, προσποιουμένων ὅτι λαμβάνουσιν ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν καὶ πιστεύουσι τὰς περὶ ἀπροόπτου βιαίας ἐκρήξεως λαϊκῆς ὀργῆς καὶ περὶ ἀντιποίνων ἐρεσχελίας τῶν συγχρόνων ἀπογόνων τῶν Οὔννων· ἐνῷ αἱ φρικαλεότητες αὗται ἐν τῇ πραγματικότητί των οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν παρὰ ἄνανδρος καὶ ποταπὴ προμελετημένη ἐκδίκησις τῶν Βουλγάρων, οἵτινες, πωλήσαντες τὸ δέρμα τῆς ἄρκτου πρὶν ἢ φονεύσωσιν αὐτὴν καὶ βαυκαλισθέντες ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι θὰ κατώρθουν ἐξαπατῶντες ἅπαξ ἔτι τὴν Εὐρώπην νὰ ὑφαρπάσωσι λωποδυτικῷ τῷ τρόπῳ (κατὰ τὴν ἐφαρμοσθεῖσαν ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας μέθοδον) τὴν Μακεδονίαν,—τῆς ὁποίας ἡ πλειοψηφία τῶν κατοίκων, μακρὰν τοῦ νὰ ᾖ βουλγαρική, ἦ, διακειμένη φιλίως πρὸς τοὺς Βουλγάρους, (καθὰ διεσάλπιζον οὗτοι), νὰ ἐξεγερθῇ εἰς τὴν φωνὴν των καὶ νὰ ὑποβοηθήσῃ τὰ κατακτητικά των σχέδια μετὰ βδελυγμίας καὶ ἀποτροπιασμοῦ ἀπέκρουσεν αὐτοὺς—ἐξεμάνησαν ἐπὶ τῇ οἰκτρᾷ ἀποτυχίᾳ τῶν μεγαλομανῶν ὀνείρων των καὶ ἐξέσπασαν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀθώων Ἑλλήνων ὑπηκόων των διὰ τοὺς ματαίους μόχθους καὶ τὰς ἀνωφελεῖς εἰς ἄνδρας καὶ χρήματα θυσίας των.

Τοῦτο εἶναι, ἐπαναλαμβάνομεν, τὸ μόνον ἐλατήριον τῆς κατὰ τοῦ ὑποκειμένου αὐτοῖς ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ λύσσης των· διότι, δηλαδή, ὁ ἐν Μακεδονίᾳ ἑλληνικὸς πληθυσμός, ἀντὶ νὰ ἐξεγερθῇ εἰς τὴν φωνήν των καὶ, συντασσόμενος αὐτοῖς, νὰ τοὺς βοηθήσῃ ὅπως καταβροχθίσωσιν, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, τὴν χώραν, ἀπέκρουσεν αὐτοὺς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐματαιώθησαν τὰ σχέδιά των. Διὸ καί, ἐφόσον μὲν ἤλπιζον τὴν πραγμάτωσιν τούτων, ἀφῆκαν ἀνενοχλήτους τοὺς Ἕλληνας τῆς Ἡγεμονίας· ἐπέπεσαν δὲ ἐπ' αὐτῶν, ὁίκην ἀγέλης αἱμοχαρῶν ὑαινῶν, μόνον ἀφοῦ ἀπώλεσαν πᾶσαν ἐλπίδα πραγματώσεως τῶν πόθων των.

Ἡ μόνη δὲ δι' ὑμᾶς ἀκτὶς φωτὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυκνοῦ ζόφου τῆς ἐνσκηψάσης χαλεπῆς συμφορᾶς εἶναι ὅτι οἱ Βούλγαροι, διὰ τῆς στάσεώς των, πιστοποιοῦσιν ὅτι ὁ ἑλληνικὸς πληθυσμὸς τῆς Μακεδονίας διέφυγεν ὁριστικῶς, φρονοῦμεν, τὸν ἐξηρτημένον ὑπὲρ τὴν κεφαλήν του κίνδυνον τοῦ νὰ περιπέσῃ, ἐπινευούσης σιωπηλῶς ἢ ἐκπεφασμένως, τῆς Εὐρώπης εἰς τὰς ἁβρὰς ἐκπολιτιστικὰς χεῖρας τῶν ὑπηκόων τῆς Αὐτοῦ Γαληνοτάτης Βασιλικῆς Ὑψηλότητος, τοῦ ἡγεμόνος Φερδινάνδου.

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΕΛΙΝΙΚΟΒΑ

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΓΧΙΑΛΟΥ

Ἀνὴρ ἀξιόπιστος ἐπιστέλλει τὰς ἑξῆς πληροφορίας περὶ τῆς τύχης τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Ἀγχιάλου γράφων ἀπὸ 11 μεσοῦντος σεπτεμβρίου μηνός·

«Μετὰ τὴν εἰς Σήλυμνον μεταφορὰν τοῦ μητροπολίτου Ἀγχιάλου, μετέβη πρὸς αὐτὸν, ἐν τῇ βουλγαρικῇ μητροπολιτικῇ οἰκίᾳ διαμένοντα, ὁ ὑπηρέτης αὐτοῦ, κομίζων καὶ τὸ εὐτελὲς ποσὸν 160 φράγκων, προχείρως συλλεγὲν ἐν Πύργῳ, χάριν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀρχιερέως. Ὁ ὑπηρέτης ἅμ' ἀφικόμενος ἐτέθη ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἐπετράπη δ' ἡ παρὰ τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ εἴσοδος ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς συνοδείας χωροφύλακος, ὅστις ἐμποδίζει αὐτὸν νὰ συνδιαλέγηται εἰς ἄλλην γλῶσσαν ἢ τὴν τουρκικὴν, διότι ταύτην τὴν γλῶσσαν γινώσκει μόνην (πλὴν τῆς βουλγαρικῆς) ὁ φρουρός. Μαθόντες οἱ ὀρθόδοξοι Πύργου ὅτι ὁ πανιερ. Ἀγχιάλου στερεῖται ἐσωρούχων καὶ ράσου καὶ καλυμμαυχίου κατώρθωσαν νὰ προμηθευθῶσιν εὐτελές τι χρηματικὸν ποσὸν καὶ νὰ κομίσωσιν αὐτὸ εἰς Σήλυμνον. Ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ σχισματικοῦ ἀρχιερέως εὑρίσκετο καὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ μητροπολίτου Ἀγχιάλου ἐν δωματίῳ παρακειμένῳ τῷ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ὃς δὲ καθ' ἑκάστην μεταβαίνει παρ' αὐτῷ, συνοδευόμενος ὑπὸ χωροφύλακος καὶ κομίζει τὴν τροφὴν, τὴν ὁποίαν ἀπό τινος ξενοδοχείου προμηθεύεται.

Εἷς ἐκ τῶν φίλων τοῦ μητροπολίτου Ἀγχιάλου κ. Βασιλείου κατώρθωσε νὰ ἴδῃ αὐτὸν, τῇ συνοδείᾳ τοῦ βοηθοῦ τοῦ ἐπάρχου. Μεγίστη δ' ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις καὶ βαθεῖα ἡ θλῖψις ἰδόντος τὸν πανιερ. Ἀγχιάλου φιλοξενούμενον οὐχὶ ἐν εὐπρεπεῖ δωματίῳ, ἀλλ' εἰς ἐλεεινόν τι κελλίον ἐν τῇ αὐλῇ τῆς βουλγαρικῆς μητροπόλεως. Ὁ βούλγαρος μητροπολίτης κ. Γερβάσιος, ὁ δῆθεν φιλοξενῶν τὸν μητροπολίτην Ἀγχιάλου, ἔκρινε πρέπον, μετὰ φιλοξενίαν βουλγαρικὴν ἑξάημερον, νὰ ἐξέλθῃ εἰς περιοδείαν.

Ἐνῷ δ' ἡ περιοδεία διήρκεσε πέντε μόνον ἡμέρας, ὁ μητροπολίτης Ἀγχιάλου μένει ἐγκεκλεισμένος ἔκτοτε, κατὰ τὴν τοῦ ἐπάρχου διαταγὴν, εἰς ἐλεεινὸν, ὡς εἴπομεν, δωμάτιον, ὡσεὶ ἦν ἔσχατος τῶν κακούργων. Ἡ τρώγλη, ἡ τοσοῦτον ἀγενῶς καὶ τοσοῦτον ἀπανθρώπως ὁρισθεῖσα αὐτῷ, πρὸς κατάλυμα, μόλις ἔχει μῆκος δύο καὶ ἡμίσεος καὶ πλάτος δύο μέτρων, καὶ φωτίζεται μόνον ὑπὸ μικροῦ τινὸς καὶ σιδηροφράκτου παραθύρου, διὰ τοῦ ὁποίου ἡλιακὴ ἀκτὶς οὐδέποτε εἰσδύει, ὁ δὲ κατοικῶν ἐν αὐτῇ δύναται νὰ ἴδῃ μόνον τὰς κεράμους τοῦ συνεχομένου καὶ χαμηλοτέρου δωματίου. Συντετριμμένος ἐκ τῆς ὀδύνης ἀπῆλθεν ὁ ἐπισκέπτης ἀφοῦ μόλις ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος ἐπετράπη αὐτῷ ν' ἀνταλλάξῃ μετὰ τοῦ φρουρουμένου ἱεράρχου λέξεις τινὰς τουρκιστί. Ὁ ἔπαρχος Σηλύμνου ἔδωκεν ὑπόσχεσιν ὅτι θέλει ἐπιτρέψει τῷ μητροπολίτῃ νὰ στέλλῃ γράμματα πρὸς τὸν ἡγεμόνα, πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς, καθὼς καὶ πρὸς τὸν νομάρχην, ἐλευθέρως, ἀλλὰ τὰς πρὸς ἰδιώτας ἐπιστολὰς αὐτοῦ πρέπει νὰ ὑποβάλλῃ εἰς λογοκρισίαν.

Τῆς ἐν λόγῳ καταστάσεως τοῦ μητροπολίτου Ἀγχιάλου γνῶσιν ἔλαβον ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ὑψ. Πύλης καὶ οἱ πρόξενοι τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, συγκεκινημένοι δὲ ἐδήλωσαν ὅτι θέλουσιν ἀναγγείλει πάντα εἰς τοὺς ἐν Σόφιᾳ πολιτικοὺς πράκτορας. Οὐδεὶς ὅμως δύναται νὰ μάθῃ, κατ' ἀκρίβειαν, τίνα περὶ τοῦ φρουρουμένου ἀρχιερέως ἀπόφασιν ἔχει ἡ βουλγαρικὴ κυβέρνησις καὶ ἕως πότε θέλει παραταθῇ ἡ κατάστασις αὕτη. Ἐπικρατεῖ κοινῶς ἡ γνώμη ὅτι θέλουσιν ἐξακολουθήσει κρατοῦντες ἐπὶ πολὺ τὸν πανιερ. κ. Βασίλειον ἔμφρουρον οἱ βούλγαροι, φοβούμενοι μήπως ἀφεθεὶς ἐλεύθερος ἀποκαλύψῃ ἀμέσως εἰς τὸν κόσμον τὴν βουλγαρικὴν πανουργίαν».

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Τὴν ἅληστον μνήμην τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ θανόντων ὑπὲρ τῆς ἀκραιφνοῦς εἰς Χριστὸν πίστεως τιμῶσαι κοινότητες καὶ μητροπόλεις ὀρθόδοξοι ἀπὸ μηνὸς ἤδη τελοῦσιν ἱερὰ μνημόσυνα ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν οἰκτρῶς τὸ ζῆν ἐκμετρησάντων. Φόρον τιμῆς, θυμηδίας καὶ εὐγνωμοσύνης ἐκτίννουσιν ἰδιῶται καὶ σωματεῖα πρὸς τὴν μνήμην τῶν πυρὶ καὶ μαχαίρᾳ τελειωθέντων, ὅσοι ἐν μέσῳ βουλγάρων διωκτῶν, οὐδαμῶς ἐνώπιον βεβαίου θανάτου δειλιάσαντες, ἀπέδειξαν ὅτι πρεπόντως ἔφερον τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἐπαγγελίαν ὀρθοδόξου χριστιανοῦ καὶ ἕλληνος. Οὕτω πάντα τὰ τελεσθέντα ἐν ἐπαρχίαις τῆς κραταιᾶς Αὐτοκρατορίας καὶ ἔξω ταύτης ἱερὰ μνημόσυνα ἀποβαίνουσ.

πανηγύρεις ἀρετῆς, τὴν εὐσέβειαν τῶν μακαρισθέντων θαυμάζουσαι.

Ἀνηγγείλαμεν τὰ τελεσθέντα ἐγκαίρως ὑπὸ τῶν μητροπόλεων Δέρκων καὶ Σαράντα-Ἐκκλησιῶν, Δράμας καὶ Πρεσπῶν, ὑπὸ τῆς μεγαλόφρονος καὶ πατρωζούσης ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Πελαγονίας, ἐν Ἀθήναις, ἐν Ἄνδρῳ, ἐν Κερκύρᾳ, ἐν Λαμίᾳ, ἐν Πάτραις, ἐν Μονάχῳ, ἐν Ἁγίῳ Λουδοβίκῳ Ἀμερικῆς. Σήμερον ἀναγράφομεν τὰ ἐν Δεδὲ-Ἀγὰτς καὶ ἐν Φλωρίνῃ, ὧν τὸ δεύτερον τοῦτο ἐτελέσθη τῇ 29 λήξαντος αὐγούστου, τὸ δὲ πρῶτον τῇ 10 τοῦ μεσοῦντος σεπτεμβρίου. Κατὰ **τὸ ἐν Φλωρίνῃ**, προαγγελθὲν μὲν πρὸ δύο ἡμερῶν ἐπ' ἐκκλησίας, πάνδημον δὲ καὶ κατανυκτικὸν γενόμενον, ὁ μὲν ναὸς διεσκευάσθη καταλλήλως τῇ θλιβερᾷ περιστάσει, πενθίμως δ' ἦχουν καὶ οἱ κώδωνες, τὸ πλῆθος ἐπλήρωσεν αὐτόν, καὶ τὰ καταστήματα τῶν ὁμογενῶν ἔμενον κεκλεισμένα. Ὁ ἱερουργῶν πανιερ. μητροπολίτης Μογλενῶν κ. Ἄνθιμος ἐμνημόνευσε τῶν τε ζώντων ἀρχιερέων τῆς Ἀνατολ. Ρωμυλίας καὶ τῶν ποιμνίων αὐτῶν, καὶ τῶν πρὸς Κύριον μεταστάντων θυμάτων τῆς βουλγαρικῆς ὠμότητος, ἐν οἷς συνηριθμοῦντο καὶ οἱ κατὰ τὰ. τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς ὑποδιοικήσεως Φλωρίνης φωνευθέντες, ὡμίλησε δὲ καὶ καταλλήλως πρὸς τὸν λαόν. Ἡ συγκίνησις τοῦ πλήθους τῶν ἐκκλησιαζομένων καὶ τῶν ἱερουργούντων καὶ ψαλλόντων ἐκορυφώθη τοσοῦτον, ὥστε νὰ ψάλωσιν ἐν τέλει δακρύοντες τὸ τροπάριον «Ἅγιοι μάρτυρες οἱ καλῶς ἀθλήσαντες», διότι αἱ εὐσεβεῖς διάνοιαι ἀνεφέροντο εἰς τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ χριστιανισμοῦ, ὧν τὴν θερμὴν πίστιν ἀναπαριστῶσιν οἱ σήμερον ὑπὲρ ὀρθοδοξίας σφαγιαζόμενοι.—Ὑπὲρ τῶν ἐν Ἀγχιάλῳ πυρὶ καὶ σιδήρῳ τελειωθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν δημοτελέστατον καὶ συγκινητικὸν ἐγένετο **τὸ ἐν Δεδὲ-Ἀγὰτς** ἱερὸν μνημόσυνον, ὅπερ ἡ ἱερὰ μητρόπολις καὶ ἡ εὐγενὴς ἑλληνικὴ κοινότης τῆς πόλεως ταύτης ἐτέλεσαν τῇ 10 τοῦ μηνὸς τούτου, λειτουργοῦντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Αἴνου κ. Λεοντίου. Πλῆστατο πλῆθος ὀρθοδόξων ἐν τῷ ναῷ, διασκευασθέντι πενθίμως, τοῦ τε ἄμβωνος καὶ τοῦ δεσποτικοῦ θρόνου κεκαλυμμένων διὰ βελουδίνων μελανῶν παραπετασμάτων, ὡς ἐκαλύπτετο καὶ ἡ τράπεζα, ἐφ' ἧς τὰ κόλλυβα. Πρὸς τὸ πλῆθος τῶν συνελθόντων, ἐν οἷς παρίσταντο οἱ πρόξενοι Ρωσσίας, ἐν μελαίνῃ περιβολῇ, καὶ Ἑλλάδος, ἐν ἐπισήμῳ στολῇ, ὁ ἱερουργῶν ἀρχιερεὺς ἐξεφώνησε λόγον, ὑμνήσας ἐν ὀλίγοις τὴν εἰς τὴν πίστιν τῶν ἁγίων πατέρων ἀφοσίωσιν τῶν ἐν Ἀγχιάλῳ φονευθέντων ἀκηδεύτων καὶ ἀτάφων ἀδελφῶν ἡμῶν, πεκ αλέσθη δὲ τὸν ἔρανον καὶ τὸ ἔλεος τῶν δυναμένων ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν γυναικῶν καὶ παίδων τῶν θυμάτων τῆς ἡμιβαρβάρου πολιτείας τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ διοικούντων. Αἰσθήματα ἀδελφικῆς στοργῆς πρὸς τοὺς παθόντας, εὐλαβείας καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν ἀρετὴν τῶν ὑπὲρ ὀρθοδοξίας σφαγιαζομένων ἐξεδηλώθησαν ἐν τῇ πόλει Δεδὲ-Ἀγὰτς, ὡς καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν, ἰδίως δὲ ἐν ἐκείναις, ὅπου γίνονται συνεχῶς οἱ ὀρθόδοξοι σκηνῶν φονικῶν μάρτυρες, καὶ ἐξ αὐτοψίας ἀντιλαμβάνονται τῶν βασάνων, ὅσας οἱ ἀληθῶς ὀρθόδοξοι καὶ εὐσεβεῖς ὑφίστανται.—Ἐπίσης **ἐν Παρισίοις** ἐτελέσθη μνημόσυνον ὑπὸ τῆς ἐκεῖσε ἑλληνικῆς κοινότητος, ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς, ὑπὸ τοῦ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτου κ. Γερμανοῦ Βασιλάκη. Ἐπεμελήθη τῶν κατὰ τὸ μνημόσυνον ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἑλλήνων σπουδαστῶν, παρῆσαν δὲ πάντες οἱ ἐν Παρισίοις ἕλληνες σὺν τῷ ἐξοχ. πρεσβευτῇ τῆς Ἑλλάδος. Ἐν συγκινήσει τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα ἠκροάσατο τοῦ λόγου, ὃν ἀπήγγειλεν ὁ ἱερουργῶν ἀρχιμανδρίτης μακαρίσας τὴν μνήμην τῶν τόσον ἔνδοξον εὑρόντων τέλος ζωῆς νεομαρτύρων τῆς πίστεως.

ΚΟΡΙΤΣΑΣ ΦΩΤΙΟΣ

Τῶν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας πιπτόντων ὁ αἱματόγραπτος κατάλογος προσέθηκεν ἀπὸ τῆς κυριακῆς σφάγιον ἱερὸν τὸν μητροπολίτην **Κοριτσᾶς Φώτιον.** Τετραετίαν ποιμαντορίας ἐνεργοῦ καὶ δραστηρίας συμπληρώσας πρὸ τριῶν μηνῶν, ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, ἐν ἀκμῇ τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἐκρότει πρὸς ἀνάνδρους τῆς ὀρθοδοξίας πολεμίους, σθεναρῶς τῶν δικαίων τῆς ἁγίας ἡμῶν μητρὸς Ἐκκλησίας ὑπερμαχῶν, ἐκύρωσε διὰ τοῦ θανάτου τὴν πίστιν αὐτοῦ καὶ τὴν εἰς τὸ καθεστὼς ἀφοσίωσιν. Ἐξαίσιον ἱερεῖον εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀμωμήτου πίστεως προσαχθεὶς θρηνεῖται δικαίως ὁ **Κοριτσᾶς Φώτιος** ὅτι, μεταστὰς πρὸς τὸν Κύριον τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς, ἀνεξερευνήτοις Αὐτοῦ κρίμασιν, ἐπιτρέπει διὰ τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ εἰς τοὺς μιαιφόνους νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ἀπηλλάγησαν τοῦ ἐμποδίου τοῦ παρεμβληθέντος εἰς ἐκτέλεσιν ἀνοσίων σχεδίων, διὰ τῆς μυσαρᾶς ἐν Μακεδονίᾳ δολοφονίας αὐτοῦ.

Ὁ **Κορισσᾶς Φώτιος** ἀποθνήσκει νέος, τεσσαρακοντούτης ἴσως, ἑπτακαίδεκα ἔτη καθοσιώσας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐκτὸς τῶν ἑπτὰ τῆς ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ Χάλκης μαθητείας αὐτοῦ. Διετέλεσε βοηθὸς ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ πρωτοκόλλου, ὑπογραμματεὺς (1893—1897) καὶ εἶτα (—1902) ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου, πάντοτε ἀφωσιωμένος εἰς τὸ ἔργον, λεπτὸς τοὺς τρόπους, εὐγενὴς τὴν καρ-

δίαν, αὐστηρὸς εἰς τὸ καθῆκον. Τοιοῦτος ἐγένετο καὶ ἐν τῷ ἀρχιερατικῷ σταδίῳ, λυπήσας ἴσως ἢ δυσαρεστήσας τινὰς, ἐπὶ τῇ αὐστηρότητι.

Ἐν τῷ βραχεῖ αὐτοῦ βίῳ καὶ ἐν τῷ βιαίῳ θανάτῳ ἀπέδειξεν οἷος πρέπει νὰ ᾖ ὁ ὀρθόδοξος ἀρχιερεύς. Ἀγωνιζόμενος καὶ πίπτων πληροῖ σελίδα ἐπιφανῆ τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἡμῶν, σεμνυνομένου «ἐν πολλῇ δοκιμῇ θλίψεως».

Τὸν ἄωρον θάνατον τοῦ ἀειμνήστου, Φωτίου συμβάντα τῇ 9 τοῦ μηνὸς, ἤγγειλαν ὅ τε ἐν Κοριτσᾷ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος καὶ ὁ ἐν Πελαγονίᾳ, μηνύων ὅτι τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ἐτολμήθη τὸ ἔγκλημα, ἀπέχει τῆς δευτέρας ταύτης πόλεως τρεῖς ὥρας· μετ' αὐτοὺς ἐβεβαίωσαν, ἀτυχῶς, τὸ θλιβερώτατον γεγονὸς οἱ πανιερ. μητροπολῖται Καστορίας καὶ Δυρραχίου, προσκληθέντες ἵνα κηδεύσωσι τὸν νεκρὸν καὶ τυχόντες τῆς κανονικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀδείας. Ἐκ Καστορίας καὶ Πρεμετῆς, τμήματος ὑπαγομένου τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Κοριτσᾶς, ὑπεβλήθη διὰ τῶν κοινοτικῶν σωματείων καὶ τῶν δημογερόντων ἡ ἔκφρασις τῆς ἀφάτου θλίψεως καὶ τῶν συλλυπητηρίων ἐπὶ τῷ συμβάματι.

Ἡ κηδεία τοῦ πολυδακρύτου νεκροῦ ἐτελέσθη τῇ 13, ὑπὸ τῶν μητροπολιτῶν Καστορίας κ. Γερμανοῦ καὶ Δυρραχίου κ. Προκοπίου, ἐν μέσῳ γενικοῦ πένθους πάντων τῶν χριστιανῶν· ἐντολῇ δὲ κυριαρχικῇ, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Καστορίας παραμένει ἐν Κοριτσᾷ, τελῶν αὔριον τὸ ἐννεαήμερον ἱερὸν μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου Φωτίου, ὑπὲρ οὗ καὶ τριήμερον μνημόσυνον ἐπετέλεσεν ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης τῇ τετάρτῃ, λειτουργήσας ἐν τῷ ἱερῷ εὐκτηρίῳ τῶν πατριαρχικῶν κελλίων.

Τοῦ μητροπολίτου Κοριτσᾶς Φωτίου ἡ μνήμη θέλει μένει ἄληστος καθ' ἅπασαν τὴν ἐπαρχίαν καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς ὀρθοδόξοις, οἵτινες ἐκ καθήκοντος τιμῶσι τοὺς ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς τοῦ ὀρθοδόξου ἕλληνος ἱεράρχου προκινδυνεύοντας καὶ πάσχοντας καὶ πίπτοντας ὑπὲρ τῆς ὀρθῆς πίστεως.

ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ καὶ στοργῆς πρὸς τοὺς παθόντας ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ ὀρθοδόξους ἕλληνας ἔδωκαν πᾶσαι αἱ ὁμοεθνεῖς ὀρθόδοξοι κοινότητες, ὡς ἐγράψαμεν ἤδη. Καθ' ὅσον μανθάνομεν νέας ἐκδηλώσεις στοργῆς καὶ συμπαθείας πρὸς τὰ θύματα τῆς ὠμότητος θέλομεν ἀναγγέλλει, πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῶν ἐργαζομένων τὸ ἀγαθόν. Κατεστήσαμεν γνωστὰ διὰ τοῦ προπαρελθόντος ἡμῶν φύλλου τὰ ἀποτελέσματα τῶν φιλαδέλφων ἐνεργειῶν τῶν ὁμογενῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ Αἰγύπτῳ δεόντως δ' ἐπῃνέσαμεν ἡ Ἐκκλησία τὴν προθυμίαν τῆς καὶ πάλιν καὶ πολλάκις ἐπιβεβαιωσάσης τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν αὐτῆς ὀρθοδόξου κοινότητος Πελαγονίας.—Ἐπίσης ἀξιέπαινος ἡ τοῦ Δεδέ-Ἀγὰτς ἑλληνικὴ κοινότης πέμψασα πρὸς τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην πεντακόσια φράγκα καθ' ἣν ἡμέραν προέκειτο ν' ἀποσταλῇ πρὸς αὐτὴν τοσοῦτον ποσόν· οὕτω δὲ καὶ αὕτη, καθὼς καὶ ἡ ἐν Πελαγονίᾳ, κατέδειξαν ὅτι, καίπερ ἔχουσαι καθιδρύματα ἱερὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ νὰ διατηρήσωσι, γινώσκουσιν ὅμως τίνες αἱ ἐπείγουσαι ἐθνικαὶ ἀνάγκαι, ἃς πρέπει νὰ θεραπεύωμεν κατὰ τὸ δυνατόν. Ἡ φιλότιμος ἑλληνικὴ κοινότης Δεδέ-Ἀγάτς, μετὰ τὴν προτρεπτικὴν ἐπ' ἐκκλησίας ὁμιλίαν τοῦ πανιερ μητροπολίτου αὐτῆς, συλλέξασα καὶ πέμψασα τὸ ποσὸν τοῦτο, προβάλλεται ἑαυτὴν ὑπόδειγμα μιμήσεως ἄξιον εἰς ἑτέρας κοινότητας εὐπορούσας. Ὑποδεξαμένη μάλιστα καὶ φιλοξενήσασα ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν πρόσφυγας ἐξ Ἀγχιάλου καὶ Στενημάχου καὶ Σωζοαγαθοπόλεως, οὓς μὲν εἰσέτι φιλοξενεῖ, εἰς τοὺς πλείονας δὲ εὐκολύνει τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἰς Σμύρνην, εἰς Σαράντα-Ἐκκλησίας καὶ ἀλλαχοῦ μετάβασιν. Οἱ περισσότεροι τῶν προσφύγων, ὡς ἐκ Δεδέ-Ἀγὰτς ἡμῖν γράφουσιν, εἰσὶ στρατεύσιμοι, φεύγοντες τὴν ἀφόρητον βουλγαρικὴν καταπίεσιν «καὶ ζητοῦντες τὸν ἐλαφρὸν ζυγὸν τοῦ ἐν ἰδρῶτι τοῦ προσώπου αὐτῶν κέρδους τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Εὐτυχῶς καὶ ἡ σεβαστὴ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις παρέχει εἰς τοὺς πρόσφυγας τούτους πᾶσαν τὴν δυνατὴν συνδρομὴν, ὡς καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ναύλου ὅπου καὶ ἂν θέλωσι ν' ἀπέλθωσι. Περὶ τῆς φιλανθρωπίας τῆς σεβαστῆς κυβερνήσεως ἐποιήσατο μνείαν εὔφημον ἐν τῷ κατὰ τὸ μνημόσυνον λόγῳ αὐτοῦ ὁ πανιερ. μητροπολίτης κηρύξας τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν δι' ἣν δεικνύει πρὸς τοὺς πάσχοντας συμπάθειαν».

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεὰν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 60 παράδων διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 100 παράδων διὰ τὸ δωδεκασέλιδον τεῦχος.

Ὑπεύθυνος Ἰ. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Π.Ιν. 726850